

Карлайл Хени

***В земята  
на  
страданието***

*Животът на Йосиф*

София, 2018

## **God Sent a Man**

Carlyle Haynes

## **В ЗЕМЯТА НА СТРАДАНИЕТО**

**Животът на Йосиф**

Карлайл Хени

Превод от английски **Лилия Попова**

Редактор **Недялка Петрова**

© **Издателство ЕЛ УАЙ, 2018**

ISBN 978-954-788-117-4

# Съдържание

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| ПРЕДИСЛОВИЕ . . . . .                             | 5   |
| В ХЕВРОН . . . . .                                | 7   |
| Към Мория . . . . .                               | 10  |
| ИЗБАВЛЕНИЕ ОТ СМЪРТ . . . . .                     | 16  |
| УЧИТЕЛИ И УРОЦИ . . . . .                         | 22  |
| С ПОГЛЕД НАПРЕД . . . . .                         | 29  |
| Сънища със значение . . . . .                     | 34  |
| ПРОДАДЕН КАТО РОБ . . . . .                       | 41  |
| ОТ ХАНААН КЪМ ЕГИПЕТ . . . . .                    | 49  |
| Към ЕГИПЕТ . . . . .                              | 56  |
| ОТ РОБ ДО УПРАВИТЕЛ . . . . .                     | 63  |
| В ХАРМОНИЯ С БЕЗКРАЙНИЯ . . . . .                 | 70  |
| ГОДИНИ, НЕОБХОДИМИ ЗА ПОДГОТОВКА . . . . .        | 78  |
| КАК ЙОСИФ ОТГОВАРЯ НА ИЗКУШЕНИЕТО . . . . .       | 85  |
| ЗАТВОР ПОРАДИ ПОСЛУШАНИЕ КЪМ БОГА . . . . .       | 94  |
| ИЗКУШЕНИЕ, СЪПРОТИВА, ПОБЕДА . . . . .            | 103 |
| ДВАМАТА ЗАТВОРНИЦИ . . . . .                      | 109 |
| ЙОСИФ Е ЗАБРАВЕН . . . . .                        | 118 |
| ОТ ЯМАТА В ДОТАН ДО УПРАВИТЕЛ НА ЕГИПЕТ . . . . . | 127 |
| БОЖИЕТО РАЗПИСАНИЕ . . . . .                      | 137 |
| УПРАВИТЕЛ НА ЕГИПЕТ . . . . .                     | 146 |
| ЙОСИФОВИТЕ БРАТЯ ПРИСТИГАТ В ЕГИПЕТ . . . . .     | 153 |
| ЙОСИФ СЕ ОТНАСЯ СУРОВО С БРАТЯТА СИ . . . . .     | 161 |
| ЧУВАЛИТЕ ПЪЛНИ, ПАРИТЕ – ВЪРНАТИ . . . . .        | 167 |
| ПРЕД ЙОСИФ . . . . .                              | 174 |
| ЙОСИФ СЕ ОТКРИВА . . . . .                        | 183 |
| „Син ми ЙОСИФ Е ОЩЕ ЖИВ“ . . . . .                | 190 |
| ЯКОВ ТРЪГВА ЗА ЕГИПЕТ . . . . .                   | 197 |
| ЙОСИФ И НЕГОВИЯТ БАЩА . . . . .                   | 204 |
| КОГАТО ЙОСИФ УМИРА . . . . .                      | 211 |



## Предисловие

---

Не е лесно темата и предназначението на една книга да се концентрират в частта ѝ, наречена съдържание, както и в названията на отделните глави. Ето защо използвам това предисловие, за да ви съобща още в самото начало какво бих искал да постигна с нея. Бих желал в съзнанието ви да се породи дълбоко и непоколебимо убеждение, способно да промени изцяло възгледите ви върху живота, а също и да ви предложи нова философия, която да го преобрази от безсмислено натрупване на случайни промени в един изпълнен със значение, превъзходно съставен план.

Бих искал да разберете, че Вселената и всяко нещо в нея – включително и всеки човек с всички обстоятелства около него, всяко събитие, всеки случай – добър или лош, цялата човешка история с нейните войни, победи и поражения, събития и промени – са в ръцете и под контрола на милостивия Бог и че „всичко съдейства за добро на онези, които Го обичат и които са призовани според Неговото намерение“.

Това е, което бих искал да повярвате. Бих желал да включите в своята вяра и убеждението, че цялата история на човечеството, а също и вашият личен живот с неговите грижи, дела и интереси, са обект на Божието наблюдение. Животът ви е в ръцете на Бога! Освен това за вас е възможно да съгласувате своята воля с волята, контролираща и привеждаща в ред Вселената до най-незначителния атом, така че животът ви да може да следва нейния предвечен и предназначен път и да изпълни в подробности целта и плана, който Бог има за вас.

Ничий живот не е така цялостен, сигурен и удовлетворяващ както животът на човека, който приема и изявява чрез делата си това убеждение. Ако стигнете до прозрението, че един добър и всемогъщ Бог е оформил плана на вашия живот и че Той е в състояние да го осъществи, ако се поставите в хармония с Неговата воля и повярвате в този план напълно, ако разчитате на Всевишния във всички обстоятелства и не позволявате на нищо да разклати вашето убеждение в ръководещото Му Провидение, цялостният ви възглед върху живота, историята, текущите събития и обстановката около вас, ще бъде променен. И ще бъдете изключително удовлетворен и щастлив в ежедневието си човек.

За да се породят това убеждение и тази вяра в съзнанието ви, бих искал да представя пред вас историята на един живот, разкрит в древен ръкопис – животът на Йосиф, сина на Яков.

Ако за вас е от значение да стигнете до непоколебимото убеждение, което би ръководило целия ви живот – че хората и народите са в ръцете на Бога, че Той действа сред тях на земята съгласно Своята воля, че всичко съдейства за добро на тези, които Го обичат, и че те не са безпомощни жертви на обкръжаващите ги условия, че обстоятелствата винаги са слуги на Божието провидение (защото Бог ги използва, за да осъществи Своята върховна воля и цел), че препятствията и измъчващите ни трудности са допуснати да ни преобразят и оформят в личност, която Бог желае да създаде по Свое подобие в пълна хармония със Своята всевластна воля – тогава четете.

*Авторът*

## Глава 1

# В Хеврон

---

Имаше нещо внушително в тази гледка, в разпрострелите се сред откритата равнина шатри от черна козя кожа. Това бяха два стана на значително разстояние един от друг с множество колиби, разположени около по-голямата и по-добре изработената, която принадлежеше на старейшината на рода. А извън станове, пръснати надалеч, пасяха стада.

Пред просторната шатра на единия старейшина се открояваха две фигури: на старец и на юноша. Старецът беше седнал, а момчето стоеше до него. То го гледаше сериозно и слушаше съсредоточено.

Младежът бе дошъл от другия стан – който принадлежеше на баща му. Седмици наред бе прекосявал разстоянието между двата лагера, винаги жаден да чуе нов разказ за своя род. Тези истории, от които старият човек имаше в неограничен запас, дълбоко го вълнуваха. Разкриваха му присъствието на Бога, на единствения истински Бог, Създателя на всичко, Който бешФе избрал неговия праядо Авраам и бе определил за племето и рода му велико предназначение в историята на човечеството. Това познание за съществуването на Всевишния – най-великата истина във Вселената, открита на младежа още от ранна възраст – дълбоко въздействаше върху зреещото му съзнание.

## ***Исаак и Йосиф***

Старият човек бе дългогодишен жител на тази страна. Наричаше се Исаак и беше син на Авраам. Момчето, отскоро пришълец в тези места, беше Йосиф – синът на Яков, който пък бе син на Исаак.

По време на нашето запознанство с тях Исаак беше на 163 години, Яков на 103, а Йосиф – само на 12.

Йосиф беше роден в далечна страна – в Падан-Арам. Там баща му Яков бе живял далеч от своя дом повече от 20 години... През това време бе спечелил голямо богатство от овце и стада и бе създал голямо и шумно семейство. Йосиф беше предпоследното дете в този дом.

Той отскоро познаваше своя дядо, но и за това кратко време го обикна с цялото си сърце, дълбоко и искрено. За него не съществуваше по-голямо удоволствие от това, да го посещава и да поглъща жадно увлекателните му разкази. Исаак знаеше, че му остава да живее още малко и беше щастлив да има до себе си това силно и красиво момче.

Исаак беше не само стар, но и сляп. Неговото съзнание обаче беше будно. Той обичаше да се връща в мислите си назад в миналото към големите опитности на своя дълъг живот, към пътя, който Бог беше определил за неговия баща Авраам.

## ***Изграждане на характера***

След продължителното си изгнание в Падан-Арам Яков се завърна в Ханаан и потърси помирение с брат си Исав. Родствените им връзки бяха прекъснати повече от 20 години. От Фануил, където стана тяхното помирение и където получи новото си име Израил, Яков отиде първо в Сокхот, а след това в Сихем. Неговото намерение да се засели там беше очевидно, тъй като си купи земя. Желанието му обаче беше осуетено от коварството на синовете му Симеон и Левий, а и от неблагодарумието на дъщеря му Дина. Поради това трябваше да напусне

тази красива и плодородна долина. По Божие указание отиде първо във Ветил, където любимата му жена Рахил, майката на Йосиф, почина при раждането на втория им син Вениамин. След това Израил продължи пътуването си на юг, към Хеврон, където все още живееше баща му Исаак. Установи се за постоянно с всичките си овце и стада близо до неговия стан. Така Йосиф се запозна със своя дядо.

Пътеката между лагерите на бащата и сина скоро стана добре позната на Йосиф. Мисълта за Божието предуздание винаги го вълнуваше дълбоко, когато слушаше разказите на своя дядо – първо, славното бъдеще, обещано на неговия род, и после, че нещо от особена важност ще промени и оформи собствения му живот.

Исаак също чувстваше нещо необикновено в бъдещето на този младеж, когото обичаше – това го подтикваше внимателно да подбира разказите си за този пламенен юноша и винаги да му открива важните поуки, които те съдържаха. Историите, доставящи особено удоволствие на Йосиф, бяха за неговия прадядо Авраам – благородния патриарх и праотец на неговия род. А и Исаак обичаше да ги разказва.

## Глава 2

# Към Мория

---

Да си представим, че сме с Йосиф, докато Исаак разказва най-вълнуващата и най-трогателната от всичките си истории – за своето избавление от смъртта, която трябвало да му причинят ръцете на неговия добър и любящ баща. Нищо до този момент не бе разтърсвало така душата на Йосиф... Той преживя всичко, докато Исаак разказваше, и неговата почит и привързаност към стария човек растяха.

Бог, единственият, истинският, великият и внушаващ страхопочитание Йехова – разказваше Исаак – избрал Авраам и го извел от родния му град Ур Халдейски. Завел го в Ханаан – земята, която обещал на него и на потомството му за вечни времена... Авраам повярвал на Бога и бил тъй близък с Него, че станал известен като Негов приятел.

Всевишният му се открил, разговарял с него, дал удивителни и славни обещания за великото бъдеще на рода му. Авраам трябвало да има потомство и чрез това потомство щели да се изпълнят всички тези славни обещания.

Много преди раждането на Исаак Бог казал, че Авраамовото потомство ще бъде многобройно като звездите на небето и ще донесе благословения на всички народи по земята. След като Исаак се родил, Йехова заявил: „По Исаак ще се именува твоето потомство“. Нещо повече, потвърдил многократно: „Завета Си ще утвърдя с Исаак“. Раждането на това дете и обещанията, свързани с него, донесли на Авраам голяма утеха и бекрайна радост.

За всичко това Авраам разказвал на сина си Исаак, докато той растял и възмъжавал. Разказвал му за обещанията, с които Бог го е удостоил, за вярата на неговата майка Сара и за изумителното чудо, предсказало раждането му. За Авраам било ясно, че всичките му надежди за бъдещето са съсредоточени в Исаак. Неговите чувства, внимание, доверие, най-свидните му надежди – всичко се фокусирало в любимото дете!

## ***Изпитът на Авраам***

Още когато Исаак не бил роден, Бог говорил на Авраам. Той познавал гласа на своя Бог. Затова, когато му казал: „Аврааме!“, никакво съмнение не го обезпокоило. Бил сигурен, че Бог му говори. И отвърнал: „Ето ме, Господи!“. Без съмнение, това бил Йехова. Но каква разтърсваща, объркваща и напълно необяснима заповед му дал Божественият глас! И каква тревога и смут предизвикала тя в съзнанието, в сърцето и чувствата на стария човек!

„Вземи сина си, единственият си син, когото обичаш, сина си Исаак, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за които ще ти кажа!“ Заповедта била ясна. Онзи, който трябвало да бъде пожертван, бил назован – Исаак. Мястото на жертвоприношението било точно определено: хълмът Мория. Какво трябвало да бъде направено с Исаак било ясно... Трябвало да бъде принесен в жертва. Това означавало само едно – смърт. И то преди да е имало възможност да се осъществят прекрасните Божии обещания... Защото Исаак нямал син!

Авраам бил зашеметен. Не казал ли Бог: „По Исаак ще се именува твоето потомство“? Какво искал да каже сега, като му заповядал да го пожертва? Та нали единствено чрез него биха могли да се изпълнят Божиите обещания, а ето – той трябвало да умре, без да остави потомство...

От всичко това за Йосиф бе ясно, че отначало Исаак не е знаел нищо. Знаел е само Авраам! И най-вероятно е бил ужасен! Бог говорел, същият Бог, Който му дал Своите обещания, Който го ръководел през целия му живот и Който чрез чудо му дал Исаак. Може да се направи само едно, когато Бог говори. Неговата дума е достатъчна и окончателна. При това не трябва да се отлага, да се чака за разяснения и нови напомняния. Наредждането било: „Вземи сега сина си!“.

Авраам се подчинил веднага, без да каже все още на Исаак. Наскърбеният баща подранил, та оседлал осела си... и като нацепил дърва за всеизгарянето, станал и тръгнал към мястото, за което Бог му бил казал...

## ***Значението на незабавното послушание***

Йосиф не би могъл да разбере по някакъв по-ясен и по-внушителен начин колко важно е незабавно да се подчиниш на Божията воля. Със затаен дъх той слушаше Исаак, който описваше подробностите: „Бог каза на баща ми: „Иди в местността...“ И моят баща подрани... стана, та отиде.

Бях щастлив, че тръгвам заедно с него. Радвах се, че сме заедно. Той не ми каза нищо за целта на това пътуване. Не каза и на двамата слуги. Те сигурно бяха разбрали от дървата за всеизгарянето и от огъня, който взехме, че ни предстои жертвоприношение... Но какво ще се принесе в жертва, не знаеха... Аз също. Ти виждаш, мое мило момче, ние нямахме ни най-малка представа какво ставаше в сърцето на баща ми! Вярата е нещо лично. Не може да бъде предадена на другите, нито оставена като наследство. Тя включва лична връзка с Невидимия и Всемогъщия. Човек не може да има вяра, която да ползва неговия приятел или близък. Бог имаше работа с моя баща!“.

Три дни били необходими на малката група, за да измине разстоянието до Мория. Тези дни дали възможност на Авраам да

анализира хаоса от чувства в сърцето и в съзнанието си и да размисли по-спокойно върху това, което му предстояло да извърши.

Как би могъл да убие своето прекрасно дете, в което били съсредоточени всичките му надежди? Как ще живее след това?

Йосиф с напрегнато внимание слушаше думите на дядо си. Той бе не само дълбоко увлечен от разказа за своя праотец – „Божия приятел“, но възприемаше и най-ценните уроци, които полагаха основата на неговото възпитание и го формираха като велика личност, какъвто го виждаме по-късно. Тогава обаче Йосиф не разбираше всичко това.

## ***Уроците, които Йосиф научи***

Разказът за жертвоприношението на Исаак, разкри пред Йосиф значението на безусловната вяра в Бога и необходимостта от незабавно послушание, което не търси мотиви и обяснения. Тези уроци той възприе за цял живот. Не беше нужно да ги учи отново.

Исаак продължи разказа си за великата опитност на своя живот. Пътуването до Мория продължи три дни. Още през първия ден той почувства, че баща му скрито го наблюдава. Много пъти очите на стария човек се спираха върху него. Беше и някак странно необщителен...

Авраам обичаше своя син. Той беше не само синът на старините му – дългоочакваният и желаният. Беше също и неговата надежда – детето, чрез което щяха да се изпълнят Божиите обещания за великото предназначение на рода му. Докато вървяха по пътя към Мория, Авраам незабелязано се вглеждаше в Исаак. Наблюдаваше неговото изражение, безгрижната му радост. О, как обичаше това мило дете, което Бог му бе дал!

Старият човек разбираше, че ще трябва да каже на своя син всичко: Бог, великият Йехова, бе дал заповед Исаак да бъде убит и това трябваше да направи той, Авраам – бащата. Това връщаше мислите му назад в миналото, когато много пъти с

безкрайна радост и пламенна вяра бе разказвал на своето дете за прекрасните Божии обещания. Можеше ли сега да му обясни причините, поради които те няма да се изпълнят? И какви са тези причини? Не знаеше. Знаеше само онова, което Бог му бе казал да стори. И още нещо: той познаваше своя Бог!

Авраам съзнаваше, че откакто Бог му беше казал да заведе Исаак на хълма Мория и да го принесе в жертва, силната му любов към неговия син беше нараснала неизмеримо. Чувството почти го задушаваше... Сега разбра колко много бе обичал това дете. Въпреки всичко внимателно задържаше погледа си, насочен към Мория. Бог, Комуто той служеше, трябва да бъде слушан!

На втория ден от пътуването Авраам насочи мислите си към слугите, които го придружаваха. Какво да им каже за това жертвоприношение на човек? Какво становище биха взели, ако знаеха? Можеха да го предотвратят със сила, ако биха поискали... Не биваше да им казва. Жертвата трябваше да бъде принесена! Бог беше наредил! А Исаак? Той бе здрав и силен младеж, Авраам беше вече стар. Синът би могъл да се съпротиви и със сигурност да попречи на баща си да му отнеме живота. Исаак не трябваше да знае – поне до последния момент. Божията воля трябваше да бъде изпълнена. Авраам с увереност обърна лицето си към Мория.

## ***Бог ще разреши противоречието***

Третият ден настъпваше. Авраам вървеше към своята цел. Сега противоречието между Божието обещание и онова, което му бе наредено да извърши, пронизваше с още по-ужасяваща острота съзнанието му. Как Исаак би могъл да бъде родоначалник на потомството му, а да умре, без да остави потомство? Тези неща бяха несъвместими. Авраам престана да се опитва да разреши този неразрешим за него проблем и просто го остави в сигурните и всемогъщи ръце на Бога, Когото обичаше и в Когото вярваше, и продължи към Мория...

Когато пристигнаха, той беше с ясно съзнание и сърцето му бе изпълнено с доверие. Вече знаеше отговора. Вече знаеше решението на проблема, когато каза на слугите си: „Вие останете тук с осела. А аз и момчето ще отидем там и като се поклоним, ще се върнем при вас!“. Авраам не мислеше, че крие нещо от тях, че ги лъже. Каза това, защото вярваше, че и двамата – и той, и момчето – наистина ще се върнат...

Как би могло да стане това, след като трябваше да го убие? Как биха могли да се върнат и двамата? Не, Авраам не лъжеше! Той беше спокоен и казваше истината. Думите му бяха израз на дълбоката му вяра. Беше сигурен, че и двамата ще се върнат обратно.

Най-после за него противоречието бе разрешено. Проблемът, измъчвал го така страшно, не беше негов. Беше Божи проблем. Бог му бе наредил да убие сина си. Но беше му дал и обещание за него. Беше му говорил два пъти и казаното втория път противоречеше на онова, което вече бе обещал... Е, добре, тогава Бог сам ще намери разрешение. И Авраам предостави проблема на Него. Той предполагаше как ще стане това. Бог можеше да възкреси Исаак. Но това беше Негов проблем. За Авраам оставаше да стори това, което Всевишният му бе наредил.

Че именно това беше заключението, до което беше достигнал по свой собствен път, е обяснено в Посланието към евреите 11:17-19: „С вяра Авраам, когато го изпитваше Бог, принесе Исаак в жертва. Да, онзи който беше получил обещанията, принасяше единородния си син; онзи, комуто бе казано: „По Исаак ще се наименува твоето потомство!““. Като разсъди, че Бог може да възкресява и от мъртвите, откъдето по един начин на възкресение го и получи обратно...”

## Избавление от смърт

---

Йосиф беше очаквал тази среща с дядо си Исаак с особено голямо нетърпение. Но се наложи да си тръгне, преди да чуе края на разказа му. Денят си отиваше, сенките на здрача играеха около тях. Момчето вече трябваше да се завърне в стана на баща си, за да изпълни своите задължения. Но през цялото време съзнанието му беше заето с преживяното от Авраам и Исаак в онова велико изпитание. Отново сякаш чуваше ужасната и съвсем неочаквана Божия заповед, отправена към Авраам. Тази заповед изискваше от него да принесе сина си Исаак в жертва на хълма Мория... Виждаше незабавното и без колебания послушание на патриарха. Тези впечатления гравираха завинаги в сърцето и в ума му пътя на вярата и важността на безусловното и без въпроси подчинение, както и необходимостта от живот в постоянна хармония с Божията воля. Йосиф задълбочено обмисляше тези неща и поуците, които те му донесоха, станаха неизменни и постоянни принципи в живота му.

Щом се яви възможност да се завърне при Исаак, той забърза нетърпеливо по познатия път. Намери го на обичайното му място – безучастен обитател на един свят, който не виждаше; жител на друг свят, невидим за останалите, но напълно реален за него. Той с радост поздрави Йосиф и продължи разказа си.

Когато остави слугите, за да продължат сами с Исаак, Авраам взе дървата и ги натовари на сина си. Това бяха дървата, върху които не след дълго Исаак трябваше да бъде поло-

жен за жертвоприношението. Но до този момент той все още не знаеше нищо. Авраам „взе в ръката си огън и нож“ и двамата тръгнаха заедно към върха Мория.

## ***Най-тежкият миг в живота на Авраам***

„Прадядо ми Авраам е знаел, разбира се – разсъждаваше Йосиф – че ще дойде моментът, когато ще трябва да открие на сина си страшната истина: именно него Бог е определил за жертвен принос. Сигурно се е ужасявал от този момент.“

И наистина, Авраам го отлагаше до последната възможност. Съзнаваше, че му предстои най-тежкото изпитание. Този син, който му бе толкова скъп, когото обичаше най-много на този свят, в когото бяха съсредоточени всичките му надежди за осъществяването на великите Божии обещания – този син трябваше да бъде убит сега от собствената му ръка. Трябваше сам да унищожи всичко, което бе осмисляло живота му.

Авраам обичаше и имаше пълно доверие в Този, Който бе заповядал това жертвоприношение. Но с какви думи да обясни на Исаак, когото бе научил да очаква най-прекрасния, най-щастливия живот, че трябва да умре точно сега? Как да опровергае всичко, което някога му беше говорил? Как да му каже, че е пораснал и възмъжал само за да бъде посечен от собствения си баща в най-хубавото време от живота си, в разцвета на младостта си... О, хаос от мисли, които навярно безредно са се гонили в измъчения мозък на Авраам, докато е крачел бавно нагоре към Мория!

Дали не си е помислил, че Бог взема обратно великия дар, който му е дал. Дали не поради някои негови грешки или поради някаква слабост, вина или грях? Търсещият му ум анализираше и преценяваше целия негов живот. Къде ли бе сбъркал? Трябва ли неговият син да умре, защото е съгрешил несъзнателно пред Бога?

Трагично бе това пътуване към Мория. Не би било изненадващо в такова ужасно объркване съзнанието на Авраам да е станало малко неустойчиво и неуравновесено. Не би било чудно, ако бе убил себе си, за да направи жертването на Исаак невъзможно. Но ако не се подчинеше на Бога, би могло да се случи нещо, превишаващо болката и агонията от послушанието! – заключаваше той.

Макар и млад, Йосиф долавяше някаква цел във върховното изпитание, на което е бил подложен пращядо му Авраам. Затова и неговото възхищение и обич към този велик негов праотец растяха. Виждаше също, че освен Авраам – героя на тази трагична сцена – е имало и друго действащо лице, преминало през почти същото велико изпитание. Беше ясно, че и за Исаак това е бил изключителен, паметен ден в живота. Макар тих и спокоен по природа, тогава всяко негово сетиво трябва да е било възбудено и изострено до краен предел.

Докато Авраам събираше сили, за да разкрие на сина си целта на това пътуване, момчето все по-ясно съзнаваше, че им предстои нещо тайнствено и неизвестно... Чувстваше, че баща му го наблюдава внимателно. Усещаше също, че и той самият напрегнато следи баща си. „И тъй – докладва Библията – и двамата отидоха заедно...”

Да, те продължиха заедно, но колко различни чувства ги възнуваха. Бащата – обезумял от безброй роящи се в ума му мисли, със сърце разкъсано от мъка... Съзнанието на сина, до тогава съвсем свободно или заето с новите гледки и мимолетни хрумвания, сега започна да усеща напрежението и странното поведение на бащата.

Не след дълго Исаак започна трудния разговор. Приближаваха вече върха на планината.

– Тате!

– Ето ме, синко!

– Ето огъня и дървата, а къде е агнето за всеизгарянето?